

Фактичний порядок показників, протилежний еталонному, дає оцінку $E=0$. Чим ближче оцінка знаходиться до одиниці, тим найбільша частка заданих нормативних співвідношень між показниками реалізується у господарській діяльності підприємства.

Узагальнююча оцінка режиму функціонування господарської системи E характеризує ступінь наближення до ідеалу і не залежить від досягнутих у минулому результатів. Це свого роду стратегічна оцінка, так як вона показує рівень досягнення стратегічних цілей економічного розвитку, закладених у динамічну модель еталонного режиму функціонування господарської системи.

Використана література:

1. Сыроежин И. М. Планомерность. Планирование. План: теоретические очерки. М.: Экономика, 1986. – 248с.

2. Тинбэрхэн Я., Бос Х. Математические модели экономического роста. М.: Прогресс, 1967. – 174 с.

3. Погостинская Н. Н., Погостинский Ю. А. Системный подход в экономико-математическом моделировании: учеб. пособие. СПб.: СПбГУЭФ, 1999. – 74 с.

4. Савинская Н. А. Риски и устойчивость предприятия / ред. Д. В. Соколов. СПб.: СПбГУЭФ, 1999. – 99 с.

Шляхи поліпшення державного управління інвестиційними процесами на регіональному рівні

*Странчук С. І., к.е.н., доцент кафедри менеджменту і адміністрування
Національного фармацевтичного університету
baysvetlana@gmail.com*

Костенко С. О. здобувач вищої освіти за другим (магістерським) рівнем 2 курсу спеціальності «Публічне управління та адміністрування» Національного фармацевтичного університету

Ефективність економічного зростання значною мірою залежить від державної політики управління інвестиційними процесами. Формування сприятливого інвестиційного клімату на регіональному рівні передбачає забезпечення виробничо-технологічної модернізації, розширення виробничих потужностей, підвищення ефективності, зміцнення конкурентоспроможності та реалізацію економічного потенціалу.

Пріоритетами державного управління інвестиційними процесами на регіональному рівні є розвиток міжрегіонального співробітництва, пошук джерел фінансування інвестиційних процесів; модернізація стратегій регіонального розвитку задля раціонального використання обмежених ресурсів.

Рівень розвитку інвестиційної інфраструктури регіону виступає одним із ключових чинників при виборі інвестором території для реалізації інвестиційних проектів. Аналіз розвитку фінансово-кредитної, виробничої та інформаційно-обслуговуючої компонент інвестиційної інфраструктури в розрізі регіонів України показав наявність кореляційного зв'язку між ефективністю їх функціонування та обсягами залучених інвестицій, що зумовлює необхідність комплексного та системного підходу до їх розвитку [1].

Використання додаткових можливостей для популяризації інвестиційних проєктів і залучення в галузь зовнішнього інвестиційного ресурсу можна реалізувати через інститути міжнародної фінансово-інвестиційної підтримки (СОТ, зони вільної торгівлі, угоди про асоціацію), ресурси міжнародних фінансових організацій (МВФ, СБ, ЄІБ, МФК, ЄБРР, ФАО), існуючі на сьогодні доволі значні пропозиції від урядів іноземних держав та спільнот (ЄС), що надають кредити, програми технічної допомоги в різних секторах, діяльності агенцій міжнародної співпраці [2].

Висновки. Зміна соціально-економічної ситуації у регіонах пов'язана із курсом на євроінтеграцію зумовлює необхідність внесення певних коректив у стратегію розвитку регіонів, що дасть змогу інвестору орієнтуватись на конкретні визначальні для нього характеристики території.

Використана література:

1. Гуменна К. Р. Державне управління інвестиційними процесами на регіональному рівні: автореферат дис. ...канд. екон. наук: 08.00.05 / К.Р. Гуменна; Мукачівський державний університет. – Мукачево: 2015. – 20 с.

2. Волошин В.І. Підвищення рівня інвестиційної активності АПК України шляхом удосконалення інфраструктурних умов / В.І Волошин, Д.А. Кучер // Ефективна економіка № 12, – 2017. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.economy.nayka.com.ua

Теоретические аспекты дефиниции «инвестиционный банкинг»
Строганова И. А., м.э.н., старший преподаватель кафедры учета, финансов, логистики и менеджмента Полоцкого государственного университета
stroganova.ira@list.ru

Рудак В. Д., студентка 4 курса специальность «Финансы и кредит»
Полоцкого государственного университета

В настоящее время в научной литературе и законодательных актах существуют различные определения инвестиционного банкинга, однако, единая устоявшаяся дефиниция отсутствует.

Одну из первых трактовок инвестиционного банкинга можно встретить в действующем в США законе об инвестиционных компаниях 1940 г. [1]. Согласно этому документу «инвестиционным банкиром считается лицо, которое ведет деятельность по размещению ценных бумаг, выпущенных третьими лицами».

Как следует из этого определения, деятельность инвестиционного банкира заключается в операциях с ценными бумагами. Такой подход американского законодателя, высказанный в начале XX в., до сих пор находит поддержку в научной зарубежной литературе.

Согласно Мишелю Флюриету (Michel Fleuriet) «в традиционном смысле инвестиционный банкинг означает первоначальную покупку ценных бумаг для их перепродажи третьим лицам» [2].

Позицию, по которой суть инвестиционного банкинга заключается в операциях с ценными бумагами, поддерживают и такие зарубежные авторы, как Алан Моррисон (Alan D. Morrison) и Уильям Уилем (William J. Wilhelm Jr.). Они отмечают, что «наиболее важная роль инвестиционного банкинга заключается в организации выпуска